

KAPITEL 1:

EN GÆLD, DER SKAL BETALES

LIAM FORTÆLLER

Hver dag træffer vi hundredvis af valg. Nogle er små som valget af tøj eller morgenmad. Andre er store som valget af, hvor vi skal bo. Og så er der de valg, der ender med at få helt andre eller større konsekvenser, end vi regnede med. Sådan et valg var det, dengang jeg sagde ja til en læreplads hos Charles Davies. Hvad, jeg troede skulle være det bedste, der nogensinde var sket for mig, er blevet den værste kattepine.

I min jagt efter en læreplads, der ville kunne sikre min families overlevelse, gik jeg for langt. Jeg tilbød at hjælpe Charles med hans ulovligheder. Først troede jeg bare, det drejede sig om, at han stjal ilt fra sine kunder, men det var kun toppen af isbjerget. Charles

drev en virksomhed med organhandel sammen med lægen Michael.

En organhandel, som Charles pressede mig til at hjælpe med, til gengæld for at min mor fik nye lunger.

Jeg skulle aldrig have indgået den aftale, og jeg fortrød det kort efter, men der havde Charles allerede sat operationen i gang.

Værre var det, at min søster Alex havde arbejdet i smug for politiet og netop havde afleveret de afgørende beviser, der kunne fælde organisationen. Men da Charles blev anholdt, vidste jeg, at mor ville betale prisen. Så Alex stjal beviserne, så Charles ikke kunne dømmes og var fri igen.

Og mor overlevede. Hun klarede operationen. Men netop som jeg var begyndt at glædes over, at hun ville blive rask, så var mor med et væk.

Hun var blevet taget. Ikke af Charles, men af den mand, som jeg står over for nu. En mand, som Charles hele tiden har arbejdet for: Marton.

Vi er helt nede på plan 1. Ved, hvad der engang har været toppen af et højhus i et virksomhedsimperie. Ud ad bygningens store ruder kan man se sløret under os. Det er sjældent, jeg er hernede. Og synet af sløret er både skræmmende og imponerende. Men ikke så skræmmende som manden foran mig.

Selvfølgelig er det ikke Charles, der er hjernen bag organhandlen. Han virker for ustabil med sit konstante druk.

Men Marton, som jeg står over for nu. Hans blik har en kulde i sig, jeg aldrig har oplevet før. Øjne, der vil gøre alt for at opnå sine mål.

”Jeg er bange for, at du mister din lærling, Charles,” siger Marton. ”Jeg tror, det er bedst, hvis I to ikke bliver set sammen mere. I hvert fald så længe politiet kigger i vores sager.”

”Det er fint,” siger Charles med et fnys. ”Jeg stoler ikke et sekund på ham mere.”

”Nej ...” Marton drejer en sølvstok mellem fingrene. ”Loyalitet er vist ikke hans stærkeste side, men hvad med familie? Du vil gerne se din mor igen, ikke?”

Jeg nikker. Truslen er tydelig i hans ord.

”Og det skal du nok få lov til, når du har betalt din gæld,” siger han. ”For jeres mors operation og for alle de penge, vi mistede, da politiet begyndte at blande sig på grund af din søster.”

”Hvad vil du have mig til at gøre?” spørger jeg.

”Ja, det er det store spørgsmål,” siger han. ”Fordi vi ved, at din søster har arbejdet for politiet, er det for farligt at bruge dig i mine planer oppe på de højere niveauer. I stedet må du arbejde længere nede.”

”Her på plan 1?”

”Nej.” Der er et udfordrende glimt i Martons blik.
”Længere nede ...”

Jeg ser forvirret på ham.

”På sløret?” spørger jeg. Tanken giver mig myrekryb. Jeg har altid undgået at tage arbejde på sløret. Det er kun de allermest desperate, der arbejder dér. For dernede er strålingen stærkere. Folk bliver syge, og de fleste dør efter få dage.

Men Marton ryster på hovedet.

”Der er intet på sløret, der har min interesse, men endnu længere nede ...”

”Længere nede ...” mumler jeg.

Og så rammer erkendelsen mig. Han vil have mig ned under sløret. Ned i den gamle verden, der har ligget urørt, siden katastrofen efterlod den fyldt med stråling!

”Det er umuligt,” siger jeg.

”Det kan jeg garantere dig for, at det ikke er,” siger Marton. ”Hvis man kender de rette steder, kan man bevæge sig derned og hente brugbare artefakter op.”

”Men strålingen ...” hvisker jeg.

”Er stærk,” siger han. ”Men jo hurtigere du løser opgaven, jo mindre stråling bliver du udsat for. Du regnede vel ikke med, at vi ville redde din mors liv, uden at det havde en pris?”

Min hals snører sig sammen, og jeg svarer ikke.

”Jeg regner med dig, Liam,” siger han. ”Og skulle du svigte mig, vil din familie komme til at betale prisen.”

”Jeg kommer ikke til at skuffe dig,” siger jeg, mens mit hjerte hamrer i mit bryst.

”Godt, men først skal vi se, om du overhovedet dner til noget.”

Han trykker på det gamle samtaleanlæg. ”Yuki,” siger han.

Og kort efter kommer en ung kvinde ind.

”Yuki, vis Liam klatrevæggen, og se, hvad han kan,” siger Marton. ”Liam er tidligere akrobat, så jeg regner med en *meget* hurtig oplæring, ikke sandt, Liam?”

Jeg nikker hurtigt. Marton er ikke en, jeg vil skuffe ...

